

Helden, een term die zo weinig in onbruik geraakt is, dat het op 'meld je aan' lijkt. Tot mijn niet geringe verwondering een blad met Koblenko, Krajicek, Seedorf en als ondertitel bloed zweet en tranen in plaats van pretpakket, omhoogvallen en met onwrikbaar gesust geweten lekker slapen en gezond weer op. Puntgemaakt, zijn er niettemin mensen die ik wil zijn. Schrijfcoach van Sylvia Witteman, want wat ik dit weekend nu weer in de Volkskrant las (so much beauty in the world), ik zou haar wel door elkaar willen rammelen (don't give up on me! zou zij -ruggelings tegenspartelend- repliceren).

(multicultureel, maar dan in de low- and high culture zin van het woord)

Liever een personage dat bestaat, want dat Sylvia geen coach heeft, dat is wel duidelijk. Liever een herkenbaar personage, dan hebben de mensen in het land er ook iets aan (ik heb nog even gedacht aan Jadranka, als iemand Jan Heemskerck een bijna-doodervaring kan bezorgen zal het allicht mogelijk zijn dit tijdverdrijf uit te bouwen tot een veilige aftocht richting WAO; waarna mijn schrijf- en fototent ontdekt worde, enzoverder enzovort .. maar als ik Jadranka ben, ben ik niet DGA RHP, mezelf dus) .. het is .. tromgeroffel ..

Wendy!

Jan's leeftijd toen en kapsel indertijd passen goed bij het plaatje dat ik u zal schetsen (want wij zijn hier niet van de straat¹). Waar kennen we Wendy van? Saint Elmo's Fire. In zachtroze wolletjes, van goede komaf. Bijoux en parels. Pukkelvrij lentepalethuidje, vertrouwenwekkende oogopslag. In eerdere opruimende vlugschriften van mijn hand was te lezen, dat inzake het van de ogen vallen der schellen bewondering zich aan gendergrenzen moet onttrekken. En er zijn ook daadwerkelijk vele indentificatiemomenten aan te wijzen. Wendy is in de vriendenkring niet de gangmaker; dat is Alec. Alec is zakenploert met spuuglok in yuppenstijl; Wendy gaat op woensdag gaarkeukenscheppen voor de havelozen. Ze wil op eigen benen staan, los van de volatiele familie met soms slechte zin en soms bon mots en blagues. Eigen appartement en nachtelijke peanutbuttersandwich is daarom een piekmoment. Ze is al met al nogal klunzig, en het zou mij niet verbaasd hebben als Renée Zellweger van Bridget goed naar haar gekeken heeft.

Al met al een goed, menselijk personage met de prioriteiten op rij. Hoewel het nu juist crisis is in de economie in plaats van yuppentijd en Reagonomics, is er nog altijd weinig oog voor de noden van de mens. In het DVD-commentaar is opgetekend, dat de film reageerde op het verheerlijken van de yup en Wallstreet. Het anders genomenclaturde kind uit de Sheen-dynastie doet ook mee, overigens. Bovendien een aandoenlijke Demi Moore, wat we later wel eens anders zagen. In zijn woorden is Wendy oudgeldoffspring enlightened naar goeddoen, zodat impliciet kan worden geconcludeerd, dat de yuppenkoters nieuwgelds zijn.

Behalve een gezellige Amerikaanse cabrio die met verve de rol van accessoire uitbeeldt bij de angoratrui, beschikt zij over een hobby. Billy. Beschaafd hoor, niet dat ze als een oningeburgerde Berberse, de linkerhand diep in de soepjurk begraven, met Djihadblik broeierige Oblomov-Olga gilletjes repeteert voor geestesoog en -oor, telkens als hij in de buurt komt. Nee, muurbloem is de stijl. Uilige bril. Vlassig haar. Smachtende blik. Pijn: als de ex-echtgenote weer eens in beeld is. Het zelfvertrouwen gesmoord. Disproportionele dijen; triviale peulvrucht als cupmaat. Billy is Rob Lowe, had ik dat al gezegd? Dus dat scheelt nogal, qua sexappeal. Bij deze gelegenheid in Final Countdownstijl, met Bandana en sneakers en hij moet koud een jaar of 20 geweest zijn, toen de filmbeelden het licht zagen. Het samenzijn van Billy en Wendy: rudimentaire flirtgebaren, onhandig gefruunik; sputterende dialogen, als een hoestende Lada die de Mont Ventoux beklimt.

Billy is artiest, gevoel voor publiek had hij altijd al. In de puberjungle een echte BMOC. Campusheld. Geeks, jocks: they all think he's a righteous dude. Babes aan elke vinger. Kwinkslag, bandlid, man die altijd lacht. In het dagelijks bedrijfsleven echter, het antwoord op een vraag die niet is gesteld, zodat hij van 9 tot 5 niet kan aarden. Hij is hoogstens achtergrondzangeres terwijl hij de schijnwerpers van supertrooperkaliber nodig heeft. De Kvk snapt hem niet, zal ik maar zeggen. Muziek was toch de rode draad, als hij niet sliep, zong en danste hij. Uiteindelijk vertrok hij, bestemming ongewis, om het te gaan maken in de muziek. New York, make it anywhere, de Greyhound wacht. De film is bitterzoet, en zo luiden de laatste woorden:

**"I'm gonna be in touch."
"No, you're not."**

¹ Playing guitar is a craft zegt Thulsa Doom, en teksten componeren is dat ook. Zeg ik.

www.RHP-producties.nl

een miniem detail -nauwelijks meldenswaard- is dat ze het (zowel filmisch als op emotioneel niveau hoogkwalitatief catharsisgewijs) zachtekens doen, als vaarwelneuk. In een five star interieur, je verwacht elk moment dat Doris, lorraine of Deniece Pearson een kopje thee komt brengen. It's your party, yes, want het modellenhoofd heeft er aan elke vinger twee. Hier, voorlaatste scene, ziet u bovendien pas goed, lieve lezer, hoe mijn haar en en blanke huidje met dat van Wendy overeenkomsten hebben. Oh dear! Voordat Billy naar NY vertrekt.

